

[Holstein.]

taliske Travlhed for Forandring i det udvortes. Jeg har aldrig kæmpet for „Kirken“s Emancipation, saa lidt som for den grønlandske Handels, Kvindernes, Jødernes eller nogen som helst anden Emancipation.... Som det efter min Mening er et Sansbedrag, om en indbilder sig, at det er de ydre Former, som forhindrer ham i at blive kristen, saa er det det samme Sansbedrag, om en indbilder sig, at det er de ydre Former, som skal *hjælpe*. Politik er Udvorteshed. Men at Kristendom, der har Livet i sig selv, skal frelles ved de frie Institutioner, dette er i mine Tanker en aldeles Mis-kendelse af Kristendommen, som, hvor den er sand i sand Inderlighed, er uendelig højere og uendelig friere end alle Institutioner, Konstitutioner o. s. v. . . . Kristendommen er den sejrrige Inderlighed.... Jeg har kun, endogsaa digterisk, afgivet hvad man kunde kalde et Eksistential-Korrektiv til et Bestaaende i Retning af Inderliggørelse i den Enkelte, og jeg har under hele denne Operation bevaret polemisk Sigte paa „Mængde“, det numeriske, ligeledes paa, hvad der er vor Tids Skødesynd, det selvgjorte reformatoriske og Falsationerne i denne Retning.... Lad os engang se, hvorledes Apostlene *ikke* bar sig ad. Thi hvorledes disse ærværdige Skikkelser *bar* sig ad, ved vel enhver. Apostlene gik ikke saadan og snakkede med hinanden og sagde: Det er utaaaleligt, at Synedriet sætter Straf paa Ordets Forkyndelse, det er Samvittighedstvang; dog hvad skal vi gøre? Skal vi ikke se at blive nogle Stykker og saa indgive en Adresse til Synedriet eller se at komme med paa en Synode; det var ikke umuligt, at vi saa, ved at holde sammen med, hvem der ellers er vore Fjender, kan ved Ballotation faa Majoriteten, saa at vi da kunde faa Samvittigheds Frihed til at forkynde Ordet. Nej — siger Kierkegaard — Apostlen er ved sig som Enkelt bunden til Gud. Han beraadfører sig med Gud og sin Samvittighed. Derpaa lukker han ligesom sin Dør op, Døren fra sit ensomme Indelukke, og gaar mir nichts und dir nichts derimod *med* Gud ud paa Gaden for at forkynde Ordet. Lad os antage, at en møder ham, der siger: Ved du, at Synedriet har sat Hudflettelse som Straf for at forkynde Ordet? Apostlen svarer: Naa, har Synedriet det. Saa vil jeg altsaa blive hudflettet. I Morgen sætter Synedriet Dødsstraf. Apostlen svarer: Naa,

gør Synedriet det, saa vil jeg altsaa blive henrettet. Han lader det bestaaende bestaa. Ikke et Ord, ikke en Stavelse, ikke et Bogstav i Retning af Forandring i det udvortes. Ordentligvis er Kristendommen inden for „Kristenhed“ just Ligegyldighed for det udvortes i Selvbekymring. Samvittighed og Samvittighedssag kan — thi Samvittighed er ingen numerisk Bestemmelse — kun repræsenteres af enlig Mand og i Karakter, ved Handling, ikke ved at foranledige en Diskussion, der ender med Ballotation. Alt, hvad der er Parti og vil virke som Parti — maaske endog intrigerende —, naar det mod et bestaaende vil beraabe sig paa „Samvittighed“, da forskylder det en Usandhed.“

Hvor er disse Kierkegaards Betragtninger 80 Aar efter hans Død sande og brændende aktuelle, ogsaa over for den højtærede Justitsministers Argumentation mod Dødsstraffen! „Kristendommen er blevet Julejav“, sagde Kierkegaard, „den officielle Kristendom er Hedenskab“. I vore Dage synes Kristendommen mere og mere at blive Grundskyld, Frihandel, Afrustning, ekstraordinær Arbejdsløshedsunderstøttelse, almindelig Valgret, ikke mindst til Menighedsraad og gejstlige Stillinger, med Valgkampagner, hvor den ene Præst anfører til Støtte for den andens Kandidatur, at han har en god Presse! Og spørger vi den højtærede Indenrigsminister, er jeg tilbøjelig til at tro, at Kristendommen ogsaa er progressiv Formue- og Indkomstskat fremfor Forbrugsskat. I den højtærede Justitsministers Øjne er den paa Strafferettens Omraade livsvarigt Tugthus og Frihedsberøvelse fremfor Dødsstraf.

Men i hvilken Grad Søren Kierkegaard havde Ret, lyser frem af hver eneste Side i det nye Testamente. Den vidunderlige Skikkelse, som for 1900 Aar siden gjorde sig en Svøbe af Reb, trængte ind i Templet, væltede Vekselerernes Borde og piskede dem ud med de Ord: „Guds Hus er et Tempel, og I har gjort det til en Krambod“, kan næppe have fundet Pryglestraffen en ukristelig Straffemaade.

I Romerstaten bestod der jo ikke alene Dødsstraf, men for de groveste og farligste Forbrydelser endog den mest inhumane Dødsstraf af alle, Korsfæstelse. Aldrig har Kristendommens Stifter, Disciple eller Tilhængere, af hvilke de fleste lod sig henrette uden at kny, tænkt paa at agitere for eller ansøge Statsmyndighederne om Dødsstraffens Afskaffelse. Der findes ved Via Appia i Roms Udkant en Kirke, bygget